

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת בא
תשפ"ג

גיליון 147

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה

פְּנִינֵי פְרָשָׁה

"הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו" (י א)
הפסוק מדגיש תיבת **"לבו"** ו"לב" עבדיו ששם עיקר היצר כמו שכתוב (קהלת י ב): **"לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו"**. וכדברי חז"ל: **"יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב"** (יומא פה ז). ו**"בליקוטי מוהר"ן"** (תורה ו' עה"פ **"ולבי חלל בקרבי"**, שזוכים לכך ע"י זבחת היצר הרע שמדורו בלב.

"בנערינו ובזקננו... בבנינו ובנותנו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג ה' לנו" (י ט)
שבעה פעמים אות ה', כתובים כאן בדברי משה על **"יצאת מצרים"**, שעולים יחדיו במספר: **"ארבעים ושנים"** כנגד המ"ב מסעות שהלכו בניו במדבר. וזהו **"נלך"**, שמציאת מצרים נסעו לאותם מ"ב מסעות.

"לכו נא הברים ועבדו את ה' כי אותה אתם מבקשים" (י א)
"עבדו את ה'..." היינו הרצונות והכיסופים דקדושה שמבקשים, וכמובא באריכות בגודל מעלת הרצונות הטובים, מעלת ה"ביקוש".
ואפשר עוד להוסיף ע"פ המובא ב**"ליקוטי מוהר"ן"** (תורה ל"א) שלפי הכיסופים כן נעשים הנקודות לאותיות התורה, וזה הרמוז כאן: **"ועבדו את ה'..."** שעיקר מטרתה הייתה בכדי לקבל את התורה. והכלי לכך – ע"י: **"אותה אתם מבקשים"** – הביקוש, הרצונות והכיסופים.

"כחצות הלילה" (יא ד)
לכאורה יש לתמוה על דיוקו של מקרא בדברי חז"ל המובא בדברי רש"י; שמשא רבינו אמר: **"כחצות"** שמשא יטעו איצטגני פרעה ויאמרו משה **בדאי הוא"**. האם בשעה קשה זו – בעת שימתו כל בכורי מצרים, מבכור פרעה עד בכור השפחה, יתנו דעתם וזמנם על אי אלו דברים קטנים לכאורה, מתי היו בדיוק הזמן של חצות?
אולם מכאן נלמד את דבריהם (עירובין יט.): **שרשעים אפילו על פתחו של גיהנום אינם חוזרים בתשובה**. וגם כאן – בשעתם הקשה ביותר, הם יבואו בטענות כלפי משה, ויהיה להם ספקות באמונה התמה בהש"ת.

ועוד יותר נוכל ללמוד מכך; כמה זהירות ושמירה נצרכת תמיד להאדם, שאף גם כשיש כזה התגלות של הש"ת, בבחינה של: **"אני ולא מלאך אני ולא שרף"**, אעפ"כ צריכים תמיד את השיעור דשמיא ועבודת האדם לא ליפול.
וכמובא ב**"ליקוטי מוהר"ן"** (תורה קל"ג) שמטבע קטנה יכולה להסתיר לראות הר גדול, וכלשונו: **"שמעתי בשם הבעש"ט, שאמרו אוי ואבוי כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיך הקטנה עומדת בפני העיניים ומעכבת מלאות אורות גדולים"**.

ובזה אתה 'הורגו'!
אכן, זמן נעלה זה - יותר מזהב שוה. כי הרי 'שעה אחת קודם אור הבוקר, ספון וחשוב ויקר יותר מכמה שעות ביום, וחזק ואמץ בכל כוחך לאחוז במצווה נוראה זו העצומה בלי שיעור וערך, ואין לפרט גודל ערכה והיא חייד ואורך ימך...' - כתוב בעל היבן איש חי 'זקוק'.

שעשועין דמלאכ:
ואם בחצות ליל עסקינן - זכור לטובה אותו האיש החסיד רבי לוי יצחק בנדר - אשר כשופר הרים קולו ועורר בנועם שיחו את לב שומעיו בדברים היוצאים מן הלב הלוך ושוב, בגודל מעלת עבודה זו.

איתא בזוה"ק - אמר רבי לוי יצחק באחת משיחותיו הרבות: **"כשמגיע שעת חצות נכנס הקב"ה בגן-עדן, והוא משתעשע עם כל נשמות הצדיקים - איזה צדיקים נמצאים אז בגן-עדן? - זה הרי נורא! נביאים, תנאים, אמוראים, מאות, אלפים ורבות צדיקים... זה הרי נורא ואיום! והקב"ה משתעשע עמם אז.**
והצדיקים האלו בגן-עדן - כתוב גם כן בספר הזוהר - רוצים אז שאנחנו, כן אנחנו מהעולם הזה, נקום... הם מבקשים לשמוע את קולנו!!!

הם צופים ומסתכלים ממעל עלינו - "היושבת בגנים חברים" - אלו הם הצדיקים שבגן-עדן - "מקשיבים לקולך" - והם אומרים: "השמיעני" - קום לשמוע לנו את קולך!!!... אנו רוצים לשמוע ממך איזה קול!!!
צריך לנסות לצייר במוחנו את הדבר הנפלא הזה, ולהאמין בכך באמונה פשוטה: כן, כשמגיעה שעת חצות הלילה, אזי הקב"ה נכנס לגן-עדן - אין לנו שמץ של מושג מה הכוונה בזה, אבל כך הוא הדבר - הקב"ה נכנס אז לגן-עדן... והוא משתעשע עם נשמות הצדיקים... והם רוצים אז לשמוע קול ממך!... ממני!... כן, הם רוצים לשמוע אז גם את קולו! הם רוצים לשמוע אז את קולך!
מדוע א"כ שלא אגרום למעלה את הנחת-רוח הזה? - זה הרי נורא! מה זה כבר לורוק את השמיכה ולקום ולעשות?! איזו מניעה היא זאת בכלל? - אין זה אלא שאינו מרגישים בגודל עוצם הדבר הזה, שכל החיות שלי בעצם תלויה בזה, זה כל ההנאה והתענוג שלי...

אכן כן; כדאי וראוי הוא לדעת את ערכה ורוממותה של חצות הלילה לנצלה בעידן ועידנים, כי הרי עיקר הווייתנו לעם סגולה בחצות לילה נקבעה: **"ויהי בחצי הלילה..."** ותורה מלשון הוראה, הוראה לדורות ולנצח.

שירת הפרשה

"וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה" - הַחֲלָה זְמַן הַגְּאֻלָּה
בְּעֵדֶן נֶעְלָה זו - קִלְפַת מִצְרַיִם נִכְנְעָה.

גְּדוֹל וְנִעְלָה הוּא - עַת אֶתָּא חֲצוֹת לַיְלָה.
לְדוֹרוֹת נִלְמַד בְּגִדְל זֹאת הַנִּקְרָה.

צְדִיקִים בְּגֵן עֵדֶן מִשְׁתַּעֲשְׂעִים בְּזֹאת הַשְּׁעָה
הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ - נִשְׁמַעַת הַקְּרִיאָה.

אֶזְכְּרָה נְגִינְתִי בְּלַיְלָה - בְּעֵדֶן סִגְלָה
חֲצוֹת לַיְלָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לְךָ בְּשִׁירָה וּבְתַפְלָה.

השבוע בפרשתנו אנו קוראים את הכתובים: **"כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים"**. "ויהי בחצי הלילה". במדרש (מד"ר רבה י"ח): **הדא הוא דכתיב: "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך" - חצות לילה אקום להודות לך על המשפטים שעשית במצרים ולנו עשית צדקה. ועוד שם: ד"א "ויהי בחצי הלילה"**, אמר דוד: **אזכרה נגינתי בלילה"**, אמרה כנסת ישראל, **נוכרת אני את השברים שהיית שובר את המלכויות בעבורי בלילה. ואין נגינתי אלא לשון שבר כד"א (איכה ג): "אני מנגינתם"**. ואומר (בראשית יד) **"אשר מנג צריך בידך"**.

הווי אומר סוד הכנעת הרע, וכנגד זאת היציאה מהגלויות, תלויים ועומדים בזמן חצות לילה.

הגאולה על ידי חצות לילה

והא לנו דבריו של מוהר"ן בליקוטי הלכות על חצות לילה זה של יציאת מצרים, ולהקיש על כלל חצות ליל (מתנה ה' מז): **כי סוד חצות לילה, גם משה לא יכל לעמוד עליו בשלמות, כמו שאמרו רז"ל: מכדי משה לא ידע חצות אימת ואמר כחצות, דוד ידע שאמר חצות לילה אקום להודות לך. היינו כי משה ידע, שיעיקר הוא הגאולה האחרונה שתהיה בזכות דוד והנלוים אליו שהם הצדיקים וכשרים העומדים בחצות לילה לקונן על חורבן בית המקדש, שאז ה' יתברך וכל הצדיקים שבגן עדן צייתין לקליהו וכו', ועל ידי זה תהיה הגאולה, בבחינת: שישו אתה מושש כל המתאבלים עליה, וכמו שאמרו רז"ל: כל המתאבל על ירושלים וכו'. אבל לא יוכל לעמוד על הדבר מתי יהיה הקץ, כי הוא סתום מאד. ועל כן גם בגאולה הראשונה רמו בדבריו שאמר חצות הלילה אני יוצא, כי בכל דבריו ושליחותו הסתכל על הקץ האחרון שבשביל זה מיאן בשליחות בחיילה. ועל כן רמו בדבריו ואמר חצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, כי כל הגלויות מכנים בשם מצרים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה... וזה זוכינן על ידי קימת חצות שעל ידי זה תבוא קץ הגאולה כני"ל. וזהו: חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך, שבחצות לילה כשקמים שעל ידי זה מקרבין הגאולה...**

לילות הזהב

היה זה עת לילי טבת הארוכים הגיעו, ולילות הכפור והקיפאון השתלטו על פני כל היקום. הלילות הארוכים והקמושיים והמלווים בגשמי ברכה - קיבלם רבי פנחס מקאריץ בצניפה ובדריכות, תוך כדי שהוא אומר: **"הנה מגיעים לילות הזהב" - בהתכווננו על מלאי השעות שישנן מחצות הלילה עד נץ החמה, כי על כן לילות חורפיים אלו רכוש גדול הן; מלאו פניםי הלב ופז אפשר לדלות ברגעיהם היקרים, בניצולם ובתימצותם. בלילות ארוכים אלו ניתנת אפשרות יתירה לאדם להשתתף בצערן של ישראל, לבכות ולהתאבל על בית המקדש השמם. על היכלו - היכל המוח והלב של האחד והיחיד אשר בחורבנו ובשממותו שרוי. (ליקו"מ י"א).** מאז שביט המקדש חרב - כותב הזוהר הקדוש - אין לו שום נחמה להקב"ה אלא בקימת חצות ליל...
גם עיקר הכוח להכנעת היצר מזמן נעלה זה נמשך, וכדבריו של בעל 'מעבר יבק': **"סגולה נפלאה להרוג היצר הרע והלכניעו, הוא לקום בחצות לילה לעסוק בתורה, כי מלבד המעלות שזוכה אליהם, הוא הורג היצר ומכניעו. וזה מה שרמזו רז"ל באומרים: 'הבא להרוג השכם להרגו'. כלומר, בא השטן להרוג, אין לך דבר במה שתהרגהו אלא בהשכמה, וזהו 'השכם',**

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ל

"והעתירו לה' אלקיכם" (שמות י ט"ז)

סוגלת התפילה בעמוקה – בציונו של התנא יותן בן עוזיאל

סגולה ידועה ומפורסמת למתבגרים שעדיין לא זכו למצוא את זיווגם ההגון, לנסוע לעמוקה שבגליל, להשתטח על קברו של התנא רבי יונתן בן עוזיאל וכמו שמעידים רבים על כך שניוועו. אף הגה"ח ר' שלום גפנר זצ"ל, יאביהם של קברי הצדיקים בגליל, הנציח סגולה זו בספרו "טובה ראייתה" (עמ' קכ"א) וזה לשונו: "אומרים בשם ר' חיים יחיאל מיכל ליכטנשטיין ז"ל, שהתפילה אצל קבר ר' יונתן בן עוזיאל מסוגלת לשידוכים".

מקורו של סגולה זו אינו ברור כלל וכלל, (וראה בארכה בגיליון "מימי הנחל" גליון כ" – פרשת שלח תשע"ג) אך הבה נתחקה מעט אחר דמותו הפלאית של ר' יחיאל מיכל דגן - בעל הסגולה.

לשם כך, עלינו לחזור לאותן שנים, כאשר האוטובוסים הממלאים את הרחובות כיום עוד היו לפני שלבי התכנון, וחסידו ברסלב, ושאר אנשים יראים מירושלים של מעלה או משאר רחבי ארץ הקודש, שחשקה נפשם לנסוע ולהשתטח על קברי הצדיקים, אם זה ביום ז' אדר, ערב ל"ג בעומר, או כ"ה אלול יום בריאת העולם והילולת רבי אלעזר ברבשי"י, ועוד, היו עושים את דרכם במשאית, כאשר היו מעמידים בתא האחורי ספסלים ארוכות מעץ, עליהם היו יושבים הנוסעים וכך היו משרכים עצמם שעות ארוכות בדרכים לא דרכים ובכבישים מפותלות בואכה הרי הגליל. לא היה זה דבר שבשגרה כמו שאנו עדים היום, שרבים המה החברות והמארגנים המעמידים שירותי הסעות לכל דכפין ובכל עת מצוא, כי אז באותן הימים קושי הדרכים הייתה נסיעה זו מתקיימת לעתים לא קרובות. אך ניתן לומר כי כל מה שאנו רואים כהיום, נזקף הרבה לזכותו של איש מיוחד שהיה עמל ויגע קשות לקראת כל נסיעה להעמיד הכל על צד היותר טוב, כפי יכולתו, הי"ה ר' יחיאל מיכל ליכטנשטיין, או כפי שהיה קורא וחותר את שמו "מיכל ברסלבר".

ר' יחיאל מיכל ליכטנשטיין ז"ל, היה בן למשפחה מעטירה ובעלת הייחס בהיותו בן וכנד הגאון רבי ברוך בנדיט ליכטנשטיין אחי הגאון רבי הלל מקולמייא זצ"ל. הוא היה בנו של ר' אליהו, נכד הרב מבאטלען רבי יהודה ליכטנשטיין זצ"ל וחתנו של הרב מנחם מנדל שטרן זצ"ל.

במלחמה העולם הראשונה נהרג אביו רבי אליהו זצ"ל הי"ד וכשוד חמת המלחמה עלו כל משפחתו לחונן את עפר ארץ הקודש.

וכאשר שכן בקבר ר' מיכל נפש שוקקה, והרבה ללכת ולשפוך שיח במקומות הקדושים בעיה"ק ירושלים ת"ו, בכותל המערבי בטרם נלקחו מאתנו במלחמת תש"ח, היה פוגש שם בקביעות את אג"ש חסידי ברסלב, וכך זכה להתקרב לאורו של רביה"ק, ודבק באג"ש ושתה מים מבארו של הגה"ח ר' אברהם שטרנהארץ זצ"ל. יש לציין ולהוסיף שר' מיכל היה ת"ח עצום וגם היה עוסק רבות בספרי רביה"ק ותלמידיו. בנוסף לכך, הצטיין במידת הענווה המרובה.

כן היה נוסע מדי שנה להשתתף בקיבוץ הק', המתקיימים בימי ראש השנה אצל ציון התני"א רשב"י זע"א באתרא קדישא מירון, ואף שימש שם כגבאי.

כאמור היה הראשון שאירגן נסיעות לקברי צדיקים, כאשר היה מארגן בערב ראש חודש נסיעה לאתרא קדישא מירון, ועל הדרך היו יורדים להשתטח בשאר קברי הצדיקים, קדושים אשר בארץ המה, הפזורים בהרי הגליל.

בנסיעות אלו, השתתפו בקביעות זקני וחשובי ברסלב, ביניהם החסיד ר' שמואל שפירא, שלא היו מוותרים על ההזדמנות להשתטח על קברי הצדיקים, כפי שגילה רביה"ק שגב גדולת מעלתם. סדר הנסיעה הייתה, שהיו נעצרים אצל ציון של צדיק, אומרים כמה מזמורי תהלים, ולאחר 'כיבוד' של ביסקוויט ושתיה, מקיימים 'ריקוד' קצר, וממשיכים בנסיעה.

בנסיעות הללו, התגלה ביתר שאת טוב לבו של ר' מיכל. היה זה כאשר הבחין כי כאשר הציבור ירד בתחנה להתרעננות ולקניית דבר מאכל, נשאר אחד הנוסעים מאחור, ר' מיכל שהבין כי מחסור בכסף מונע ממנו לרדת עם כולם, עלה אליו ונתן לו סכום כסף, שירגיש שווה בין שווים. כמו שפתחנו, נזקפת לזכותו השמעה אודות הסגולה לזיווגים שישנה בתפילה על ציונו של התנא יותן בן עוזיאל, שמועה זו נשתרבה בעקבות מעשה שהיה.

כאשר ר' מיכל הצטרף מאד כי הצינו בעמוקה שומם, ואף אחד אינו מגיע למקום עקב הקושי הרב לנסוע בדרכים המפותלות בינות להרים והגבעות המקיפות את המקום. וכאשר הוא נועץ עם ידידו הרה"ח ר' פייעל (ב"ר יונה) לבל, והרה"ח ר' שמואל ציציק, הציעו לו שיארגן קבוצות בחורים מבוגרים, כשהוא מבטיח להם כי בזכות התפילה על הצינו של יונתן בן עוזיאל יזכו למצוא את זיווגם, ואכן לאחר התפילה המרוממת בהם השתתפו קרוב לשלשה מניינים של בחורים, לא אחדים הימים וכולם זכו למצוא את זיווגם תוך תקופה קצרה.

ומאז החלו להרבות להשתטח על הצינו הקדוש, וגם כיום שהדרכים סלולות וקלות יותר לגישה, עדיין אין פוסקים הישועות לזרום, בכוחו של התנא הקדוש. כאשר נשאל ר' מיכל לאחר מכן, כיצד מלאו לבו להבטיח ולהפוך את המקום ל"סגולה", הגיב בחריפות האופיינית לו: "הנח להם לאנשים שנוסעים וניוועים... וכבר רבו הרמזים לכך"...

מן הנאר' שהיא ישיבת התדרים | אנו רוצים להיות טובים !

לדיים קדיים ! אַחַד מִהַיְסוּדוֹת הַגְּדוֹלִים שֶׁל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, הֵם הַרְצוּנוֹת הַטּוֹבִים. לְרִצּוֹת לְהִיֹּת טוֹב, לְרִצּוֹת לְעֲשׂוֹת רִצּוֹן הַשֵּׁם. לְכַסֵּף וּלְהַתְעַנֵּף לְהִיֹּת צַדִּיקִים וְתַלְמִידֵי חֻכְמִים, עִם לֵב טוֹב. הַרְצוּנוֹת הֵם כְּלָמִים מְאֹד גְּדוֹלִים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. בְּזִכּוֹת הַרְצוּנוֹת הַטּוֹבִים – אֲנִי יוֹתֵר טוֹבִים, אֲנִי יוֹתֵר צַדִּיקִים, כִּי אֲנִי רוֹצֵים לְהִיֹּת יוֹתֵר טוֹבִים. וְהַפְעֻלוֹת נִמְשָׁכִים אַחַר הַרְצוֹן. עִצְמוֹת הַרְצוּנוֹת הַטּוֹבִים, הַכּוֹסִפִּים לְקַדְרִים טוֹבִים וּלְמַצּוֹת וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים – כְּבֹרֵשׁ בְּהֵם מַעֲלָה גְדוֹלָה וְעִלְיוֹנָה מְאֹד – אֶפְלוּ אִם לֹא תָמִיד זֹכִים לְבַצֵּעַ וּלְהוֹצִיא מִהַפֶּלֶח אֶל הַפְּעַל כָּל הַרְצוּנוֹת. הַבּוֹ וְהַקְּשִׁיבוּ סִפּוּר; אֲמוּ שֶׁל רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרִסְלָב, הַצַּדִּיקִית פִּיגָא. שְׁאַלָה פֶּעַם אֶת רַבִּנּוּ, מִדּוֹעַ הַרְצוֹן וְהַקְּשִׁיב בְּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ, לֵל כִּךְ אֶת בְּתוּ, הַסְבָּא הַצַּדִּיקִית מֵרַת אֶדְלָה עֲלֶיהָ הַשְּׁלוֹם? הַשִּׁיב עָלָה כִּךְ רַבִּנּוּ: הַסְבָּא אֶדְלָה הַתְּהַלְכָה תָּמִיד בְּלֵב מְלֵא גִּעְגּוּעִים לְרִצּוֹן לְפָנֵי הַשֵּׁם; יִתְבָּרַךְ וְלֹא הַפְּסִיקָה לְחֻשְׁבֵּ: מִה עוֹד אֲנִי יְכוֹלָה לְעֲשׂוֹת שִׁינְיָה לְרִצּוֹן לְפָנֵי הַשֵּׁם; יִתְבָּרַךְ! כֵּן גַּם אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהַסְתַּבֵּב בְּמַחְשַׁבּוֹת טוֹבוֹת, בְּרְצוּנוֹת טוֹבִים, אִיךְ אֲנִי יְכוֹלִים יוֹתֵר לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְהַשֵּׁם. אִיךְ אֲנִי יְכוֹלִים לְהַתְפַּלֵּל יוֹתֵר טוֹב, לְלַמֵּד יוֹתֵר, לְהִיֹּת טוֹבִים בְּצִיָּן אֶדְם לְחַבְרוֹ. מַחְשַׁבּוֹת טוֹבוֹת וְרְצוּנוֹת טוֹבִים תָּמִיד יְכוֹל לְהִיֹּת לָנוּ, גַּם אִם אֲנִי לֹא כֵךְ מְצִלְחִים. וּבְעִזְרַת הַשֵּׁם אִם יִהְיֶה לָנוּ רְצוּנוֹת טוֹבִים גַּם נִזְכֶּה לְעֲשׂוֹת דְּבָרִים טוֹבִים, וְנִגְלִיחַ יוֹתֵר בְּעֲשִׂיָּתָנוּ – וּכְמוֹ שְׁכַבֵּר אֲמָרוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: שְׂאִין דְּבַר הָעוֹמֵד בְּפָנֵי הַרְצוֹן

מעמד קנין נצח

תלמוד תורה ברסלב אהבת משה

מעמד "קנין נצח" התקיים לתלמידי ת"ת ברסלב "אהבת משה". במסגרת "קנין נצח" נבחרים תלמידי התלמוד תורה, משניות וגמרא בעל – פה, כאשר הם שוקדים על לימודם בשינון ובחזרה.

רגעי התרגשות חוו במעמד, עת ערכו התלמידים סיום על כל "סדר מועד" במשניות בע"פ, אותו הם למדו בשקיקה ובחשק רב.

את המעמד כיבד פאר הרה"צ רבי שמעון שפירא שליט"א – מזקני חסידי ברסלב שנשא מדברותיו לתלמידים בהתעוררות וברגש רב.

כן הופיע הרה"ג רבי אליהו עטייה שליט"א מחבר ספר "עוטה אור" על ליקוטי מוהר"ן, שנשא דברים לכבוד המעמד.

כן נשאו דברים יו"ר המוסדות הרה"ח רבי נסים כלפא שליט"א ורבי המוסדות הרה"ח רבי יהודה צבי שפירא שליט"א.

מקהלת התלמוד תורה הנעימה את הערב בניגוני דבקות והתעוררות שנישורו יחד עם כלל התלמידים שיחיו.

עם סיום המעמד חולקו תעודות הצטיינות לתלמידים שנבחנו בע"פ.

התלמידים במעמד "קנין נצח"

רב המוסדות הרה"ח רבי יהודה צבי שפירא

יו"ר המוסדות הרה"ח רבי נסים כלפא

הרה"ג רבי אליהו עטייה מח"ס "עוטה אור" על ליקוטי

הרה"צ רבי שמעון שפירא מזקני וחשובי חסידי ברסלב

